

og bostidende paa Øen, da er det indlysende, at Ejendoms=Indtægterne vilde komme Øerne til gode ved at forbruges der ligesom den Mand, der fuldt ud ejer sin Plantage, kan vælge eller vælges til Kolonialraadet med fuld Ansvarsfølelse og med Selvstændighedens Trang til at arbejde for social Udvikling og med Bevidsthed om, at turde udskrive de til Udviklingen fornødne Pengemidler hos Øens Ejendomsbesiddere og andre Borgere.

Paa St. Croix med en Befolkning af 20,000 Mennesker hviler for Tiden en Prioritetsgæld af ca. 800,000 Doll. til en Rente af saa vidt vides gennemsnitlig 5 pCt., hvad der svare til en aarlig Rentebetaling af 40,000 Doll. Naar det nu ses, at hele den Indtægt, som Staten mener at kunne henlægge til Kommunerne er 67,000 Doll. aarlig, saa vil det være indlysende, hvilken Byrde det er yderligere at skulle udrede 40,000 Doll., ikke til offentlige eller nyttige Djemed, nej, som en fast aarlig Skat, til Fremmede, der muligens bo paa Øerne, men meest rimeligt maa antages at bo i Amerika eller England, og for at opretholde en saadan Statshjælp, maa Moderlandet yde betydelige aarlige Tilskud, maa Plantageejerne og Øens Arbejderbefolkning slide haardt og uden Haab om bedre Tilstande.

Der burde derfor samtidigt med Ordningens af Øernes administrative og finansielle Forhold arbejdes hen til: At Ejendommene paa Øerne komme til helt og holdent at tilhøre de nu væsentligt kun nominelle Ejere; derved vil samtidigt vindes, at Udstykning af Ejendom lettes saa, at der vil kunne skabes en større jordbesiddende Husmandsstand; hvorved atter Arbejderforholdene ville forbedres.

Det første Maal vil kunne naas derved, at der dannes en Kreditforening, og at al Prioritetsgæld indtil Halvdelen af Ejendommens Værdi afløses af Laan i Kreditforeningsobligationer, med solidarisk Ansvarlighed, 3½ pCt. Rente og amortiseret ved en Ydelse af i alt 4 pCt. aarlig.

Derved vil straks bringes alle Ejendomsbesiddere en nødvendig og vistnok velfortjent Lettelse. Staten maa kunne træde, hjælpende til, eller Kommunen, med at administrere en saadan Kreditforening, der er Embedsmænd nok derovre — og endelig maa det ved Lov fastsættes, at fremtidigt maa intet Laan prioriteres i faste Ejendomme. Alle komme saaledes ind under samme Regler som Stamhuse, der ikke kunne behæftes med Gæld — kun at disse Ikke=Stamhuse kunne sælges. I Løbet af ca. 50 Aar vil al Gæld være afbetalt, Øerne fuldt ud eje sig selv og Kolonialraadene ville kunne udskrive til enhver Tid de Midler, der behøves til Administration og social Udvikling — selv om Sukkerpriserne vedblivende skulde gaa ned, hvad der vel dog ikke er Udsigt til, og samtidigt vil Prioritetsbyrden straks lettes for de nuværende Besiddere.

Frihed for Prioritetsgæld vil samtidig lette Udstykning af Plantagejord. Derved ville Arbejderforholdene lettes. Ikke alene ved, at de store Ejendommers Arealer formindstes og indskrænkes til de bedste og heldigst beliggende Arealer, den nødvendige Arbejdsstyrke altsaa indskrænkes; men fra Husmandsbrugene faas bedre og solidere Arbejdere end fra de nuværende jordløse Hytter. Samtidig tages mere Jord under Brug til Sukkerdyrkning, idet Landarbejderbefolkningen gerne sætter sig i Besiddelse af selv mindre god Jord, naar de kunne faa den som Ejendom eller Føste. Dette fremgaar med Evidens af de Motiver, der ledsage Regeringens Forslag til Lov om Statskassens Overtagelse af St. Croix, Fællessukkerkogeriet. I det første Aar, 1878, leverede Husmænd kun ½ Million Pund Rør til Sukkerkogeriet, men allerede i 1887 var det steget til 19 Millioner Pund — eller omtrent 19 pCt. af hele Leverancen; siden den Tid har der været særlig flette Høstaar, saa flette, at hele denne Rørleverance i 1891 kun beløb sig til 3 Millioner Pund (i 1889 var Leverancen c. 30 Millioner), men procentvis er Leverancen fra HusmandsLodderne stegen jævnt,